Ineens komt de kinderlijke fantasie weer boven en Niek fluistert :

„Nou zijn wij de kinderen van den vijand die 't geheim gehoord hebben. Sst!"

Nel, meegesleept door 't fantastische spel, vergeet den angst, en opgewonden, met schitterende oogen, fluistert ze terug :

„Sst, niks zeggen, daar komen ze!"

En werkelijk, daar komen 'ze, Frits en Riek, gedwongen vroolijk : „Zoo jongens, waar heb jelui gezeten, en wat heb je uitgespookt ?"

„We zijn rooverkinderen" antwoordt Niek, in zijn rol.

„Zoo. . . en hebben de rooverkinders hun werk af, woordjes geleerd ?" moedert Riek.

Dadelijk een beslist : „Ja" van Nels kant ; van Niek een twijfelgezicht. „Waar is je boek ?"

Niek, onwillig, maar niet durvend weigeren, haalt zijn boek in vrij verfrommeld bruin kafje onder zijn kiel uit en reikt het zijn oudste zus :

„Daar."

Riek opent het :

„Bladzij 71 ?". . . . en dan : „Het schip ?"

„Le . . . . la . . . le vaisseau."

„Het gehucht?"

„Le, la, l'as . . . . ." Niek zoekt met zijn blikken naar alle vier windstreken, kijkt tersluiks naar Nel om hulp.

Nel fluistert : „Le hameau." — „Le haneau."

„Mis gehoord, jongetje! 't is met een m ; spel het eens ?"

„H . , . a. . . a. . . accent. . accent. . ."

Ineens, vastberaden, grijpt Niek brutaalweg het boek uit Rieks handen en zegt :

„'k Zal 't morgen vroeg nog wel eens overkijken."

Riek dreigt met den vinger, waarschuwt :

„Jongetje, jongetje, morgen vroeg om halfzeven op!"

Niek, kwasi onverschillig, maakt zich geen zorgen voor den tijd, stopt 't ongeluksboek gauw veilig weer onder den kiel en knikt, dat hij 't heusch wel begrepen heeft.

Frits is intusschen met Nel bezig geweest die tusschen zijn knieën staat te luisteren naar wat de groote broer zegt.

„En heb jelui dien stoel zoo mooi gemaakt ?"

Nel knikt bevestigend :

„Ikke den stoel en Niek de eerepoort boven de deur. Maar de J van Jo heb ik geverfd."

„Zeg, jongens," stelt Riek voor, „ga jelui eens kijken, waar de anderen blijven. Dan zal ik gauw thee zetten."

De tweelingen hollen weg om moeder, Mies en jarigen Jo te halen. Riek zet thee, loopt druk heen en weer om geen oogenblik tijd te hebben voor haar gedachten. Frits komt bij haar staan.

„Vrouwke, samen flink zijn, hè" . . . en hij zoent haar voorhoofd. Riek knikt stil van ja, en gaat door met 't schikken van het theeblad, bang om uit haar evenwicht te komen.

Daar komen ze aan : Moeder met de tweelingen, Jo en Mies nog met 'n vinger tusschen 't boek, waarin ze boven bezig waren. Nel hangt aan Moe's arm.

„Ziezoo, daar zijn we, nu een lekker kopje thee en dan... lachend kijkt Moeder naar de jonesten van den kring.

„Toe Jo, ga eerst eens kijken of de krant er is, misschien is er nieuws van de boot."

De tweelingen schrikken. Niek kijkt boos-waarschuwend naar Nel. Er hangt een vreemde stilte terwijl Jo de kamer uit is.

„Nee, er is niks in de bus," zegt hij terugkomend.

„Heeft Kaatje ze er niet uitgenomen ? 't Is al over den tijd," verwondert moeder zich.

„Nee, ze zei van niet!" En Jo schuift zijn stoel bij om op zijn gemak van thee en koekjes te genieten.

„Enfin, ik begrijp 't niet," zegt moeder met een blik naar de klok en ze zet dan de gedachten aan de boot van zich met : „Wat zal 't wezen kinders ?"

'n Door-elkaar-geroep van de jongeren :

„Klok en Hamer" . . .

„Ganzenbord" . . .

„Snip-snap" . . .

„De jarige mag het zeggen" . .

Jo grootmoedig :

„Toe Nel, zeg jij 't maar."

„Ganzenbord," en Nel wipt van den stoel en zoekt in 't speelhoekje bij de poppenwieg het spel.

„Hier is de inzet." Frits haalt een zak flikken te voorschijn.

„O, dol, flikken," en Nel probeert dadelijk er enkele van te proeven.

„Nee, Nelletje, eerst spelen," plaagt Frits.

Jo deelt de flikken.

„Da's voor jou, dat voor jou . . . zie zoo, nu legt ieder drie in."

„Jo begint!"

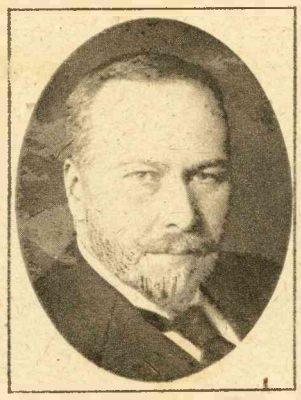
„Dubbel zes . . . . da's een goed begin," en Jo legt zijn zakmes.

„Hardloopers zijn doodloopers," plaagt Niek, die die opmerking met 'n oorveeg moet bezuren.

„Hè, kind, wees niet zoo saai!" en Jo flapt zonder complimenten Schoclidyl-len dicht, waar Mies zich stille-tjes in ver-

J. DE STERKE.

Dr. STUMPFF.

L. J. LAMBACH. †

Den 4en November was het 50 jaar geleden, dat de heer J. DE STERKE te Dordrecht in dienst trad bij de Levensverzekering-Maatschappij „Dordrecht." — Dr. STUMPFF, directeur van 't Binnengasthuis te Amsterdam, hoopt den eersten December zijn 25-jarig jubileum te herdenken. — Te 's-Gravenhage overleed in den ouderdom van 51 jaar de heer L. J. LAMBACH, oud-president-directeur der Kon. Paketvaart-Maatschappij in Ned.-Indië, Ridder in de Orde van den Nederlandschen Leeuw, Officier in de orde van Oranje-Nassau.

diepte. — „Nare jongen," is 't snibbige antwoord.

„Kom, kinders, niet kibbelen. Mies, leg 't boek weg en speel mee."

Mies, half-onwillig, doet wat moeder vraagt en zit met 'n minachtend gezicht op het kinderspel toe te zien.

Moeder speelt verder : „zes en vijf . . . is elf. . ."

„Ikke twee," en Nel legt haar vingerhoed op 't nummer.

Scène uit „De Baanwachter", dat met succes bij Rooyaards wordt opgevoerd.

„Riek en ik doen samen," beslist Frits.

„Zes en drie is negen; als je blieft, 't potlood is van ons."

„Aanstonds kom jelui nog in den put," plaagt Nel.

„O, da's niks, dan haalt Riek hem er wel weer uit," vindt Jo. Allen lachen. Riek probeert mee te doen. Frits draait zich ongemerkt naar de klok : bij achten al! Moeder schenkt thee : „Nel, doe jij voor mij!"

„Zie zoo, drie en vier, dat is voor Moes, elf en zeven is achttien. Zes en vijf is elf en twee is dertien," rekent Nel.

„Ongeluks getal," plaagt Niek.

Nel's gezichtje betrekt; Niek voelt, dat hij onhandig is geweest, en maakt gebaren van „niet huilen!" maar Nel kan zich niet inhouden en snikt, snikt 't gezichtje tegen moeders rok.

„Stil kindje, dwaas kindje! je zoo opgewonden met dat versieren ?" sust, liefkoozend, Moeder.

„'k Vind . . . het . . . zoo . . . akelig" — snikt Nel.

Niek is vlak achter haar gaan staan, en duwt en stompt haar vrij onzacht om haar de belofte van zwijgen te herinneren.

„Kom, kindje, nou die malle tranen weg. — 't Is zeker wat te druk geweest," meent Moeder tot Riek en Frits.

Frits knikt beamend en kijkt even op zijn horloge : „kwart over en nog niks" . . .

„Kom Nellepiet, nou niet meer huilebalken," zegt Jo jongensachtig, en dan goedbedoelend :

„Weet je wat ? We gaan snip-snappen, dan ben jij de ezel en mag je balken!"

Nel knikt, zacht door haar tranen. Jo ruimt 't ganzenbord op en krijgt 't andere spel. Niek blijkbaar verlicht, gaat weer zitten.

„Ziezoo, ik tel uit," baast Jo, en dan rondvragend :

„Wat ben jij ?"

„Miauw-miauw", antwoordt Mies.

„Jij ?"

„Waf-waf," kondigt Riek haar keus aan.

„Piep-piep," kiest Frits. Riek lacht met een kortgilletje, vergelijkt intusschen snel haar horloge met de klok.

„Boe-boe," kiest Niek.

„Ik ben 't paard; zie zoo, nu beginnen we," commandeert Jo ; maar een gebel aan de voordeur doet Riek, Frits en de tweelingen hevig schrikken.

„Wat zou dat zijn ?" en Riek staat op . . .

Moeder kalmeert, nuchter :

„Kinders, 't is geen Sint! 't Is de bakker natuurlijk, Zaterdagavond! Hoor maar, Kaatje praat bij de voordeur!"

Riek kijkt angstig naar Frits ; deze knikt even geruststellend. Allen gaan weer zitten ; de vroolijke stemming is weg.

Nel kijkt bedrukt voor zich. Niek kijkt woedend op iedereen. „He, wat zijn jelui saai!" vindt Jo.

„Vooruit! opgelet! allemaal omdraaien! tegelijk, een, twee, drie!"

Men hoort een geroep van verschillende stemmen door elkaar.

Mies miauwt tegen Frits :

„Miauw, miauw, ik was eerst!"

„Omkeeren," beveelt weer Jo.

Weergeroep van Io, io, woef-waf, etc.

„Waarempel da's voor jou, Nelletje!" zegt Jo goeiig, en hij reikt Nel zijn stapeltje over.

Frits wordt steeds onrustiger: al kwart voor negen!

Hij houdt het niet langer uit en staat op :

„'k Ga toch eens even zien of de krant er al is."

„Toe, wacht nou even, tot 't spelletje uit is!"

Frits aarzelt, wil teruggaan, als er weer gebeld wordt; een korte ruk. Frits weg. Riek vliegt op, Frits na. Nelletje verbergt haar hoofdje in moeders schoot. Niek blijft met gefronste wenkbrauwen van ik-wil-niet-huilen bij Nel staan en waarschuwt : „Niks zeggen hoor!"

„Wat niks zeggen," vraagt moeder, verbaasd, onzekerheid voelend om haar.

Geen antwoord. Jo en Mies zien verbaasd naar moeder, die een onbestemde vrees voelt. De spanning stijgt iedere seconde.

„Wat is er dan toch!" En mevrouw, onrustiger geworden, duwt Nel zachtjes opzij ; kijkt vragend rond en dan in eens met een stem vol ingehouden angst : „Er is toch niks. . . o God. . ."

De zin wordt niet afgemaakt; Frits en Riek komen binnen, bleek van ontroering, en bijna plechtig klinkt het :

„Hier moeder . . . vader is binnen . . . en hier is de krant!"

HET VIERDE EEUWFEEST DER KERKHERVORMING.

In „Tivoli" te Utrecht is op schitterende wijze de herdenking gevierd van het vierde eeuwfeest der Kerkhervorming. Op artistieke wijze ontworpen en gesteld door den Utrechtschen architect C. J. de Haas, werden een aantal gewichtige episoden uit het leven van de drie hervormers in beeld gebracht. Een waardig slotbeeld was de voorstelling van Zwingli, Luther en Calvijn, omringd door de geloofshelden Caspar de Coligny, Willem den Zwijger, Marnix van St. Aldegonde en Gustaaf Adolf.

Een historische Schedelbreuk.

In de Engelsche loopgraven aan het Westfront heeft men een schedel gevonden uit het bronzen tijdperk, waaraan men nog heeft kunnen waarnemen, hoe de man, wien deze schedel eens toebehoorde, door een bijlslag werd gedood. Waarschijnlijk is hij eerst maanden later aan de gevolgen van zijn verwonding overleden. Naast den schedel ontdekte men ook de overblijfselen van een ossenhersenpan. Men heeft de beide vondsten overgebracht naar een der Museums te Londen.